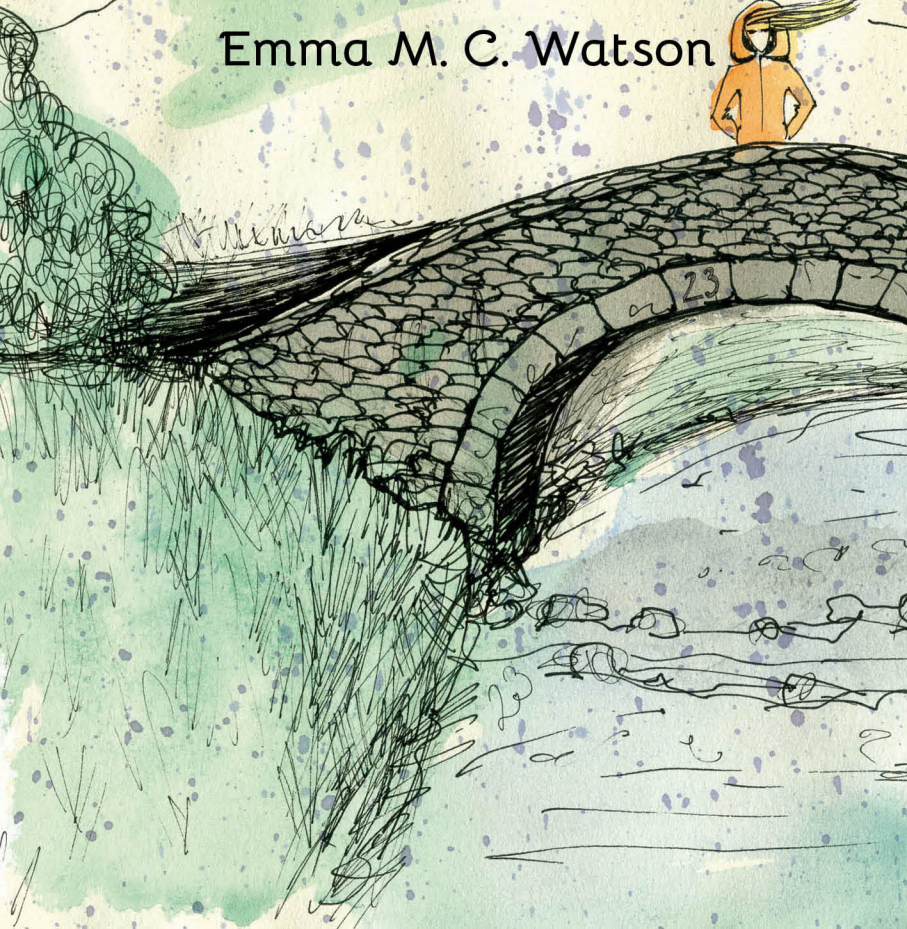

O mámená

Emma – kniha první

Emma M. C. Watson

Omámená
Emma – kniha první

Emma M. C. Watson

Omámená / Emma – kniha první
Emma M. C. Watson

Ilustrace a sazba: Pavla Hovorková
Jazyková korektura: Zdeněk Švehla

Vydalo nakladatelství Machart v listopadu 2025
jako svoji 378. publikaci. Vydání první.

ISBN 978-80-7656-146-5

machart

Úvod

Tuto knihu držím v rukou nejen jako čtenářka, ale i jako její ambasadorka. Přijala jsem tuto roli s vděčností a pokorou, protože cítím hluboké propojení s autorkou – s její cestou, zkušenostmi i poselstvím, které prostřednictvím této knihy přináší. V mnoha ohledech mluví i za mě, její slova se stala ozvěnou mých vlastních pocitů a myšlenek a právě proto pro mě tato kniha znamená tolik.

Možnost stát se součástí tohoto projektu je pro mě velkou ctí. Konečná podoba knihy vznikala i s mým přispěním a také hlavně propojením báječných lidí, kteří na knize pracovali, a o to více ji vnímám jako blízkou a osobní. Autorka si přála zůstat v anonymitě – z osobních důvodů, které dodávají celému příběhu zvláštní nádech tajemství. A právě v tom je její síla: kniha mluví sama za sebe, nepotřebuje tvář ani jméno, aby mohla předat své poselství. Jako posel této knihy ji přijímám do svého života a s radostí ji nesu i k Vám, aby mohla oslovit co nejvíce srdcí.

Každý z nás si nese v sobě nějaké tajemství.

Některá z nich nikdy nespatří světlo světa, jiná si odneseme až do hrobu. Jsou to chvíle, za které se stydíme, okamžiky, které v nás vyvolávají bolest nebo stres, a často si přejeme, aby se nikdy nestaly. Autorka této knihy sbírala odvahy dlouhých třiaadvacet let, než se rozhodla své tajemství odhalit. To, co předkládá čtenáři, není jen vyprávění – je to zpověď, odhalení duše, svlečení až na samu podstatu bytí.

Číslo 23 je na obálce knihy skryto i odhaleno – dvakrát, a to zcela záměrně. Připomíná třiaadvacet let mlčení i věk dívky, která v příběhu odkrývá své nitro s odzbrojující upřímností.

Pro mě je tato kniha nejen inspirací, ale i potvrzením toho, jak důležité je sdílet své příběhy. Jsou jako mosty mezi lidmi, které spojují naše cesty, a zároveň nesou světlo, které nám pomáhá neztratit směr. Být ambasádorkou této knihy proto vnímám jako závazek i radost – mohu stát za poselstvím, které má sílu obohatit, posílit a oslovit každého, kdo je otevřený jej přijmout.

Přeji Vám, aby tato kniha promluvila i k Vašemu srdci. Ať v ní najdete nejen inspiraci, ale i povzbuzení na Vaší vlastní cestě. Jak říká autorka, může být totiž klidně i Vaším příběhem.

Martina Vokurkové Chocová

Poznámka k příběhu

Omámená je první částí trilogie o Emmě. Není to fikce – je psaná podle skutečného příběhu. Proto podoba s některými lidmi není náhodná a aby mohlo být toto vyprávění sdíleno s otevřeností a zároveň chránilo ty, kteří v něm mají své místo, dostaly postavy jiná jména a některé okolnosti byly upraveny z osobních a pochopitelných důvodů. Tyto úpravy však nemění pravdivé jádro – příběh je autentický a nese v sobě emoce i události, které se opravdu staly.

Před Vámi se otevírá příběh mladé ženy, která stojí na rozcestí mezi srdcem a rozumem, mezi touhou a strachem. Prochází vnitřními zápasy i okamžiky, kdy se zdá, že svět kolem ní se hroutí. A právě v těchto chvílích se rodí síla i křehkost, které znáte i Vy.

První díl trilogie Vás vtáhne do děje, který píše sám život. Je to vyprávění napínavé a místy dechberoucí – takové, v němž můžete rozpoznat i svůj vlastní život. Příběh Emmy může být i Vaším příběhem. A Vy v něm můžete zahlédnout odraz toho, co jste už prožili, co právě prožíváte, nebo co Vás teprve čeká.

Kapitola 1

2002, severní Wales

Nový začátek

Bylo už chladno. Slunce bylo nízko a obloha šedivá. Chlad pronikal oblečením a štípal do tváří. Emma věděla, že pokud si nepospíší, obchody zavřou a ona nebude mít zítra co jíst. Rozběhla se z kopce dolů, dechem tvořila obláčky páry. Rychle vzala z regálu toastový chléb, cheddar, žampiony a rajčata. Zastavila se na chvíli u chlazených nápojů a jako bonus si do košíku přihodila ještě džus. Tak a je to. Zaplatila a o poznání pomalejším tempem se vracela domů. Igelitka v ruce se jí houpala sem a tam a Emma si prozpěvovala.

„*Come what may...*“ nějak se té písničky nemohla zbavit. Příběh z Moulin Rouge jí učaroval. Láska až za hrob. Básník bez peněz a kurtizána. Copak tohle by mohlo být skutečné? Pomyslela si. Přišlo jí to jako pohádka, co se v reálném světě nestává. V tu chvíli vůbec netušila, co všechno je nebo není v životě možné. Bylo jí lehce přes dvacet a neměla absolutně ponětí, co všechno ji čeká.

Cestou mījela lidi, kteří se vraceli domů. Většina z nich byli studenti, stejně staří nebo o něco starší, než byla ona sama. Někteří se smáli, ve-sele a hlučně se překřikovali, páry se držely za ruce. V uších jí zněla směsice cizích jazyků, smíchu a kroků na mokrém chodníku. Blížil se svatý Valentýn. Co asi bude dělat ona? Bylo jí smutno. Steve, Steve, Steve. *Ach jo, proč jsme jen každý někde jinde?* Proběhlo jí hlavou. Vytáhla telefon z batohu a koukla na minidisplej tlačítkového telefonu. Žádná zpráva tam nebyla. Obrazovka svítila prázdnotou, která bolela víc, než si chtěla připustit.

Předvečer svatého Valentýna

Valentýn se blížil. Obchody, reklamy, televize, rádio – všechno připomínalo lidem, co bude zítra za den. Hmmm, pomyslela si Emma. Valentýna neslavím. Neměla chuť slavit. Steve byl daleko a ona byla nešťastná, že nemůže být s ním. Měla pocit, že by na tento den chtěla být se svým nejdražším. Věděla tedy moc dobře, co je za datum a že se tento den blíží. A byla zvědavá, jestli jí Steve připraví nějaké překvapení. Email od něj žádný nedostala. Možná byl zaneprázdněný, možná zapomněl. Ale Emma v duchu doufala, že se přece jen něco stane. Možná něco chystá právě až na zítřek.

Sebrala se, že se půjde projít. V hospodě přes ulici byly televize a zrovna se vysílal zápas ledního hokeje. Ne, že by ji nějak extrémně zajímal hokej, ale protože olympiádu se Stevem vždy sledovala, a chtěla se tak cítit blíž domovu. Myslela na to, jak spolu fandili, a říkala si, že zažene smutek tím, že bude sledovat zápas.

Bohužel v Británii byl fotbal mnohem populárnější než hokej, ten nikoho nezajímal ani trochu. Chvilí přešlapovala na místě a přemýšlela, co si dá. Pivo pít nechtěla a už vůbec za něj nechtěla utrácet. Stipendium, co dostala, stačilo sotva na nájem a jídlo. Každý výdaj si musela dvakrát rozmyslet. U baru nakonec požádala o vodu a poprosila obsluhu, jestli by mohli jednu z televizí přepnout na olympiádu. Vyhověli jí. Stála tam a hltala dění na ledě. Ani si nevšimla kluka, který ji už nějakou dobu pozoroval.

„Ahoj,“ přišel k ní. „Ty jsi tu nová?“

„Jo,“ odpověděla Emma a dál sledovala hokej.

„Já jsem Jon.“

„Já Emma.“

Jon si chtěl povídat. Emma chtěla být sama.

„Tebe zajímá hokej?“ zkoušel Jon nějak prolomit ledy.

„Jo. Je olympiáda.“

„Všimnul jsem si,“ usmál se Jon.

„Všimnul jsem si?“ zopakovala Emma a konečně si prohlédla jeho obličej. Byl neobyčejně hezký. Jinak než krasavci jako Steve. Hubený kluk s modrýma očima a jemnými vráskami kolem koutků

úst. Vyzařovalo z něj zvláštní charisma. Působil nenápadně, ale měl v sobě něco, co člověka nutilo se k němu vracet pohledem.

„Tebe hokej asi nebaví, co?“ snažila se být zdvořilá.

„Ne, já na sport moc nejsem,“ odpověděl Jon.

„Doma jsem vždycky olympiádu sledovala, ale tady to není ani pořádně slyšet,“ povzdechla si Emma.

Jon se otočil k baru a něco řekl obsluze. Zdálo se, že se znají. Barman se natáhl pro ovladač a zesílil zvuk.

„Děkuju ti!“ Emmě se rozlil úsměv na rtech. Nenapadlo ji, že by kvůli ní mohl někdo něco udělat. Sám od sebe. Bez požádání. Byla zvyklá se o vše postarat sama. A když něco potřebovala, musela si o to říct. To byla její životní zkušenost. Teď jí někdo pomohl, aniž by za to něco chtěl. Překvapilo ji to.

V hospodě bylo hlučno a narváno studenty. Všude cinkaly sklenice a všichni se vesele bavili. Emma stála stranou a cítila, jak je její svět najednou úplně jiný než ten jejich.

Zápas skončil a Emma se vydala směrem ven.

„Ahoj,“ chtěla se rozloučit s novým známým.

„Počkej, doprovodím tě. Neměla bys chodit sama, už je tma,“ galantně se nabídl Jon.

„To je dobrý, bydlím jen kousek,“ odpověděla Emma.

Jon však trval na svém. Emma mu nechtěla prozradit, kde bydlí. Nechtěla, aby věděl, že jen přejde ulici a je doma. Byla opatrná. Nechala se tedy doprovodit na konec ulice a pak se rozloučila. „Dál už půjdu sama, jsem už tady, děkuju.“

„Rádo se stalo. Jestli chceš, můžu ti někdy ukázat, co tady kde je.“

„To by bylo fajn. Vůbec se tu nevyznám,“ zdvořile poděkovala.

„Tak hned zítra?“ zeptal se Jon.

„Ok. Tak jo,“ po malém zaváhání souhlasila Emma, udivená, že jí cizí kluk nabízí pomoc. Jen tak. Nepůsobilo to jako žádné balení, spíš jako upřímná nabídka někoho, kdo rozumí samotě.

„Sejdeme se tady? Tak zítra ve 4? Máš čas?“

Kapitola 3

Valentýn

Celý den se pro Emmu děsně vlekl. Byla duchem nepřítomná ve škole, v laborce i doma. Čekala, jestli jí přijde nějaká SMS od Steva. Nic.

Odpoledne šla zkontrolovat do knihovny email, ale tam taky nic nenašla. Zkoušela mu dokonce volat, i přesto, že věděla, jak je to pekelně drahé, ale nedovolala se.

Představovala si, co asi Steve dělá. Proč jí nepíše? To na ni vůbec nemyslí? Bylo pro ni moc těžké být bez něj. Tenhle den bylo jako naschvál všude růžovo, samá srdíčka a kytky a ona jen čekala. Bez odpovědi, bez znamení.

Zahnala chmurné myšlenky prací a čas začal utíkat mnohem rychleji. Najednou bylo odpoledne a Emmě došlo, že se domluvila s Jonem, že jí ukáže okolí školy.

Přišla včas a Jon už na ni čekal. Pozdravili se a jak se domluvili, Jon Emmě ukázal nejdůležitější studentská místa. Začal jednotlivými hospodami. Věděl, který den je kde nejlevnější pivo, kdy se

koná studentská diskotéka ve Student Union budově a kde je nejlevnější obchod s potravinami. Mluvil bez spěchu, ale jistě, jako někdo, kdo tu už nějakou dobu žije.

Prošli mezi univerzitními objekty cestou lemovanou kamennými zídkami. U každé z nich řekl Jon nějakou zajímavost. Byl vtipný a milý. A zároveň nějak zvláštně smutný uvnitř.

„Chci ti něco ukázat,“ řekl Jon a vedl ji cestou k nádraží. Prošli kolem jeho domu. Několik spolubydlících se na zahradě hřálo okolo sudu, ve kterém měli rozdělaný oheň. Jon se s nimi jen pozdravil a šel s Emmou dál. Pokračovali kolem pobřeží k molu. Na obzoru se jim objevil obraz, který si bude Emma ještě dlouho pamatovat.

„Bože, to je nádhera,“ zvolala Emma a nemohla se nabažit pohledu, který se jí naskytl.

Jon si užíval jejího nadšení. Usmíval se a pozoroval ji, jak nemůže uvěřit tomu, co vidí. Emma měla v obličeji rozjařený výraz dítěte, kterému právě někdo ukázal hromadu lízátek.

Před nimi se rozprostřelo moře, molo a zapadající slunce. Jon chytil Emmu za ruku a vedl ji opatrně po molu. Emma se bála vzhlednout. „Tohle nesmím,“ běželo jí hlavou. Proč ji drží za

ruku? Abych nepadla? Je to gentlemanské gesto a nebo proč to udělal? Jeho ruka byla teplá a pevná. Až teď si uvědomila, jak dlouho ji nikdo takhle nedržel.

Chtěla si užívat tu nádheru, co se rozprostírala kolem, ale trápilo ji, že její prsty se dotýkají ruky cizího kluka. Ona přece patří Stevovi.

Jon jí povídal o básnících, kteří na tomto místě psali svoje básně, pověděl jí o nejdelším názvu vesnice na světě, o nedalekém městě, k němuž se vázala tajemná pověst o hrobu psa, ke kterému jezdili vzdávat poctu z celého okolí. Emma jeho slova poslouchala s velkým zájmem, i když mnohem víc, než cokoli jiného, vnímala jeho hlas. Jon mluvil tak jemně, něžně, a přitom tak zapáleně. Emma nechápala, proč jí cizí kluk dělá průvodce a je přitom na ni tak milý. Hledala v tom nějaký háček. Ale ať se snažila jakkoli, nic podezřelého nenašla. Jen přítomnost, která jí dělala dobře. Stále však zůstávala opatrná. V hlavě si automaticky přehrála krizový scénář – kdyby ji náhle chytil nebo se na ni snad pokusil vrhnout. Byla připravená mu vrazit facku a utéct. Ale nic z toho se nestalo. Jon byl jen klidný a zdvořilý.

Slunce pomalu zapadlo, červánky na nebi změnily svoji barvu z růžové do tmavě fialové a modré.

Prošli kolem pobřeží a vraceli se nahoru do kopce. Jon Emmu doprovodil domů. Před domem, u kterého si myslel, že bydlí, ji jemně pohladil po tváři a při loučení se letmo dotkl tváří vedle jejích lícních kostí. *Tohle je tady asi normální, přemýšlela.*

Emma se u dveří ještě rozhlédla a uviděla, jak jde Jon ulicí ke svému domu. Otočil se, jako by cítil její pohled a zamával.

Emma sebou plácla na postel. V kabátě, v botách. Ležela na zádech, zírala do stropu a přemítala o tom, co právě prožila. Tak krásný závěr dne to byl. Jon byl úžasný průvodce. Tak milý, pozorný, galantní. *Ale nedělám něco zakázaného?* Ptala se sama sebe.

Skopla boty na zem, sundala kabát a přikryla se tak, jak byla. Pomalu se propadala do říše snů, kde ji vysněný princ unášel na bílém koni do jejich vysněného království.

Omámená

„Pane bože, já úplně zapoměla, že byl včera Valentýn!“

Tedy myslela na to celé ráno, ale pak to úplně vypustila. Od té doby, co si uvědomila, že se má sejít s Jonem, aby ji provedl po městě a ukázal jí, kde co je.

„Já se procházela s cizím klukem na Valentýna!“
Smí se to vůbec? Ježíši! Co by tomu řekl Steve?

Bylo to myšlené jako rande? Emma byla najednou děsně nervózní. Nebylo to sice plánované. Tedy jako rande nebo nějaká valentýnská schůzka. Nepadlo jediné slovo, které by to potvrdilo. Ale přesto... Valentýn. Celý zbytek týdne se tím trápila a přemýšlela, zda to mělo něco znamenat.

Konečně přišel víkend a Emma se těšila, že zažije další tradici v domě plném života.

Sešla dolů ze schodů do obýváku. Většinou byla první, kdo byl z celého domu vzhůru. Dnes si ale chtěla konečně trochu přispát a chvíli nic nedělat. Dole už to žilo. Hewitt připravoval stůl, Eve dělala

neskutečný randál v kuchyni a Tanja něco hledala v kredenci.

Se spolubydlicími se domluvili, že si udělají společný oběd. Byla to jedna ze zavedených tradic, na kterou se všichni vždy těšili. V neděli se zkrátka obědvalo společně. Jeden vždy vařil, ostatní pomáhali. Pak se sešli všichni u stolu a povídali si. Emmě se to moc líbilo, byla ráda, že se tu seznámila s tak fajn lidmi. Po včerejšku cítila, že sem doopravdy zapadá. Poprvé od příjezdu jí připadalo, že někam patří.

Oběd byl dokonalý. Jedli francouzské jídlo. Začali salátem se speciální zálivkou s hořčicí a balsamicem. Eve do toho ještě přidala ztracené vejce. Nakonec to celé posypala strouhaným sýrem. Jako hlavní chod byly zapečené brambory se smetanou, kořením a sýrem. A jako dezert se podávalo tiramisu.

Jedli pomalu, povídali a zapíjeli to francouzským vínem. Emma si připadala jako v jiném světě. Cizí lidi ji prostě jen tak přijali. Měli ji tu rádi. Nemusela ze sebe nic dělat, nic nikomu dokazovat, měli ji jednoduše rádi takovou, jaká je. Bylo to osvobozující. Emma měla přátelskou povahu, byla společenská, ale v poslední době se stávala spíš zakřiknutou. Moc přemýšlela o tom, jestli to,

co řekne, nebude blbé, hloupé, jestli se jí Steve nebude smát. Tady nemusela. Nikdo ji nesoudil. Byla jen jednou z nich a to stačilo.

Byla to pro ni velká zkušenost, protože být sama sebou bylo neskutečně osvobozující. Říkala, co si myslela, byla bezprostřední, veselá, milá a každý ji tu měl rád.

Přesto, že byla neděle, musela Emma odpoledne zaběhnout do laboratoře. Potřebovala udělat další pasáž a zaočkovat, aby měla připravené bakterie na pondělí. V budově se potkala jen s Kate, která si taky chystala práci na druhý den. Prohodily pár slov a pak se každá schovala do svého flowboxu. Emma pracovala rychle, systematicky a pečlivě. Její píle, pracovitost, touha po vzdělání a zkušenostech se vyplatily. V té době nebylo zvykem, že by studenti běžně jezdili na stáže do zahraničí. Emma byla už ve čtvrtém ročníku na měsíční stáži v belgické laboratoři, na týdenní konferenci v Bruselu a v pátém ročníku odjela na celý semestr do Velké Británie. Chtěla to spojit s cestováním po Irsku a Británii, takže z toho byl necelý rok v anglicky mluvících zemích. Byla nadšená a bavilo ji to. Poznávala nové lidi, jejich kulturu a zajímala se o jazyk. Nebylo to vůbec lehké. Zodpovědnost, samota, peníze. Ale právě to ji formovalo.

Zaklapla poslední Petriho miskou, očkovací drát prohnala plamenem, až se zbarvil do oranžova a vydezinfikovala flowbox ethanolem.

„A je to,“ řekla nahlas. Radovala se z toho, jak jí to hezky jde. Měla ještě spoustu času a nechtělo se jí sedět v knihovně před počítačem a čekat, jestli jí náhodou něco nenapíše Steve. Zamávala Kate a vyšla na pozdně odpolední procházku.

Šla a šla a přemýšlela nad pokusem, který ji čekal v pondělí. Rovnala si myšlenky, když si všimla vysoké zídky u cesty. Vylezla na ni a rozhlédla se. Měla před sebou nádherný výhled. Najednou byla nad vysokými keři, které lemovaly cestu, a viděla, co je v dáli za nimi. Kopce, další keře, staré kamenné budovy a v dálce moře. Posadila se a koukala chvíli do dáli. Nemusela nic dělat, a tak jen sledovala slunce, jak zapadá za obzor. Koukala na paprsky přes láhev vody, kterou s sebou všude nosila. Tohle místo si zamilovala. Nikdo tam nechodil a ona věděla, že právě tady může nerušeně přemýšlet. Byl to tichý kout, který jí nikdo nemohl vzít. Místo beze slov, ale plné klidu.

Moře začínalo mít šedivou barvu, stejně jako obloha nad ním, která ještě před chvílí zářila všemi barvami. V uších jí znovu zazněla věta, kterou si pamatovala z jednoho snu.